

Budimpešta u srpnju

26.07.2012 – četvrtak

Uspio sam se "odvojiti" od posla u dosta teškoj atmosferi - izazovi postaju ozbiljni, i na moj konto pada određena sumnja, koja me muči u podsvjeti. No, pokušavam odagnati te misli, i žurim do susjeda da barem skinemo slojeve kukaca s vizira. No, susjed ima rupu i dolazim mu kao naručen, neda se on, i šprica motor sve gdje stigne. Nisam siguran da mi je to pametno prije puta, ali možda bolje da stane prije nego krenemo, nego da stane kad prve kapi kiše padnu. Kad se susjed primio visokotlačnog profi mini-washa s vrelom vodom i krenuo od vrha prema dolje, okrenuo sam glavu. Rezultat je bio fascinantan, već sam zaboravio kako izgleda čist motor. A još k tome je i upalio nakon toga, kak bi rekli bosanci na prvi zub kod drugog vergljanja. Dobar znak.

Ovako je izgledalo još u stanu

Kad smo sve natrpali, moj kofer je PUN da imam kakav takav izbor - srce kaže reklamne T-shirt majice, a dress code u uputama koje su stigle uz karte kaže polo majice, pa da imam plan B za svaki slučaj, ipak se radi o tri dana gdje se ne mogu pojaviti u kožnom moto odijelu. Žena puni svoj kofer na pola, i sve mi se činilo da ostavlja prostor za stvari koje će nabaviti u šopingu Budimpeštom (i iako znam da ga neće puniti mojom karticom, nelagodan je osjećaj jer može). Svejedno me iznenadilo koliko lagano putuje. Kako sam ja stigao prvi, i uspio se spremi, pokušavam malo odmoriti da nakon posla regeneriram snagu jer me čeka 370km vožnje. A kako god zatvorim oči tako mi se vraća posao, pa odustajem i pišem mail o tim svojim razmišljanjima. To je potrajalo toliko dugo da je već i žena stigla, i uz vlastito odgovaranje na mail-ove, uspjela spakirati finalne stvari i obući odijelo. To je znak da nema više mjesta poslu u glavi, treba se obući i čistih misli koncentrirati se na vožnju.

Ovaj put je vaganje na izlasku, u punoj opremi, svatko prima svoj kofer i kacigu, a ja uz to još tank torbu i top case. Kod žene vaga pokazuje mizernih 72,5kg, a kod mene rekordnih 105,5kg - dobro je, 178kg je još u dozvoljenoj nosivosti. Kad smo to sve natovarili na motor, pala je i početna slika, običaj koji već neko vrijeme negujemo.

16:15 pokret – taman kroz grad gužva pa malo eskiviram gdje stignem, ali umjereno. Čim pretjeram, žena reagira - ovaj put nije ju dojmilo moje šuljanje s desne strane, po traci za skretanje. Kako se u pravo vrijeme upalilo zeleno, nju je napao kamiončić, ali ne može on tako brzo krenuti kao mi. Svejedno, putujemo zajedno, pa odlučujem laganije s ovakvim manevrima. Motor nije radio nikakve probleme i taman kad se na autoputu temperatura ulja digla crticu iznad uobičajene, kiša je riješila problem s vanjskom temperaturom. Čim su počele propadati kapi, žena je rekla stani (jer je krenula u trapericama). Na zaustavnoj se malo pripremili za kišu i peri dalje. Opralo nas, ali već kod Marofa je ok. I bilo je do granice. U čekanju da žena kupi vinjetu, i slaganju sajle od kilometarsata koja se odšarafila, rasvjetu mi rade poštene munje u daljini. Bože pomози, idemo u to. Sajla od kilometar sata se nije prvi put otpustila, i imam osjećaj da mi motor pokušava reći da bi ju trebao podmazati, budem, obećajem.

Opralo nas još pokoji put, ali nisam previše spuštao brzinu. Obično nakon pranja bi došlo provjetranje, tak da je sve OK. Putovanje mađarskim autocestama ne izgleda stresno. Dosta se pridržavaju propisa, nema divljanja, sve ide svojim tokom, pa povremeno uspijem malo pogledati i okolo. Tu i tamo nepregledna svježe obrađena polja, tu i tamo kukuruz, pa malo suncokreta i kilometri samo klize. Istina, oznake za Balaton nije potrebno primijetiti, nos je dovoljan da shvatite kad putujete u njegovoj blizini, smrdi kaljuža. Kako je vrijeme stalno na rubu plača, i ne volim voziti noću, tako ni ne pomišljam na stajanje. Kad i jesam pomislio, nije bilo prilike neko vrijeme, pa je prvi stint bio malo duži nego je trebao, ali bez trajnih posljedica. Kod Šiofoka stali na pumpi, da malo odmorimo, zapalimo koju i popijemo nešto. Ruke i noge su vibrirale, ali to je očekivano. Nije lako bez kondicije sjesti na motor i voziti, barem meni nije. Stalno sam napet, pa onda počnem dizati ramena, pa onda osjetim umor u njima, pa se pokušam opustiti i tako u krug.

Ulazak u Budimpeštu mi nije ugodan, sve je OK, nemam straha od velikog grada, ili lutanja po njemu, ali malo me muči da me ne stigne umor, pa da mi netko ne promakne u retrovizoru pa da ugrozim nas i njih. Zbog toga se više držim desne strane i slijedim kolonu koja ionako ide dovoljno brzo. Dodatno se još prigodno upalila i rezerva nekih 35km prije cilja. Izgleda da je kiša odnijela i dio goriva. Na jednom semaforu staje pored nas lik na Ducati 999 - lijep motor pa nisam propustio priliku da i to kažem, na

ženino čuđenje - kao nije lako čuti takav komentar od mene 🤔. Nisam uspio primijetiti da li je bio u kakvoj posebnoj (R ili S) verziji, jer se upalilo zeleno i kolega nas pušta da krenemo prvi.

Oko 20:30 stigli u hotel gdje je počeo "posebni" vikend. Soba koju sam rezervirao bez puno gledanja, nalazi se na Privilege katu, i ima sve što treba. Lijep radni stol, dobar krevet, sef, mini-bar, ugodnu klimu, lijepu i čistu kupaonicu, veliki LCD itd. Istina na programu baš i nema neki izbor, ali mi to ne fali, jer nisam došao gledati TV. Cijena nije baš mala, ali za ovakvu ponudu, u pješačkom dosegu stare jezgre, u vikendu kad je F1, ne čini se ni pretjerana. Nisam želio riskirati i radi možda kakvih 100€ pokvariti cijeli vikend.

Kako smo doletjeli brzo, tako smo još stigli pronaći bankomat te popiti svatko po pivo. Ja sam poslao poruke kolegama koji dolaze iz drugih zemalja, da smo svi skupa u toku. Nekako se osjećam odgovoran da pazim na njih, jer sam ja jedini koji je dosad bio na trci F1, a i ja sam jedini dosad tražio karte. Kad bi rekao da nakon svega što sam prošao kroz dan nisam umoran, ne bi govorio istinu. Ali uzbuđenje od nepoznatog je veliko. Što mogu očekivati od karata koje dođu toliko? Da li ću se uklopiti, ili će se vidjeti da tamo ne spadam? Što da ponesem za slučaj da ukaže kakva dobra prilika za potpis ili sl? S tim pitanjima sam se borio kroz noć.

27.07.2012 - petak

Jučer, prije spavanja, još radim posao koji se skupio dok smo putovali. Znam da danas neću imati baš vremena pa pokušavam sve što mogu. Zgodno se dogodilo da ja radim isporuke korisnicima iz Budimpešte, a meni radi isporuke kolegica koja je trenutno u Parizu, poslovno, a inače to radi iz Rusije. Na um mi pada kako se svijet smanjio od kad ima Interneta i raznih alata za udaljeni rad. Zbog toga nisam baš rano legao, a i misli su me držale još neko vrijeme budnim. Sreća da je klimatizacija ugodna.

Budim se s čudnim okusom u ustima, kao da sam jučer popio 10 a ne jedno pivo. Komentiram to, i ispada da nisam jedini. Izgleda da jučerašnja piva i nije bila vrhunska. Onda doručak, znam da bi trebao i jesam, ali nije lako, kad su misli okrenute stazi, formulama, traženju puta do Hungaroringa i benzinske. Još se sjećam da smo zadnji put, kad smo išli na stazu, bili tri u autu i promašili skretanje. Kako ću sam, na motoru, nisam bio siguran. Pogledao sam Google Maps, ne izgleda komplicirano, ali nemam orijentire, pa se nadam pomoći od mađarskog navigacijskog programa na telefonu, ovdje je doma i ne bi trebalo biti problema. Problem je moj što nemam gdje staviti telefon da ga gledam, već idem samo na glasovnu pomoć. Dodatni problem radi činjenica da ekran na dodir reagira u džepu kožne jakne pa jedva pronalazim satelite i položaj da sve radi. Nekako sam uspio, pa se provlačim kroz sam centar, lagano u gužvi, ogromna lampa rezerve pali mozak, a benzinske nigdje. Jučer odvezio nekih 35km na rezervi, danas imam 30tak do staze, i znam da bi morao do tamo stići, i da tamo ima benzinska, ali ipak ne želim riskirati. Koliko god uspijevam gledati oko sebe, svaka veća zgrada mi izgleda kao parlament, vlada ili muzej. Tek kad sam se izvukao iz grada i došao već skoro do autoputa, ukazao se OMV. Iako mi se jučer činilo da je potrošnja veća, ipak sam napravio 377km i ispada da smo vozili s 5.7l/100. Puno je to više od 4.35 koliko sam trošio na otvorenoj cesti, ali nisam bio baš nježan, kiša je padala, natovareni smo i osjeti se da su 73KS dosta opterećene pa popiju.

Dok je mene murija preusmjerila na krivu cestu (na standardnu za stazu, a ne Bernie aveniju koja je moja), i dok sam se ja probio, i našao dobar parking, već je prošao prvi dio programa i šetnja po boksovima, a i zvizda je već upekla. Ne brine me to puno, jer je još jedna na planu za danas. Nemam nikakvih problema s pronalaskom ulaza, vidi se iz daleka kamo treba ići, i nije mi problem ići pješice.

Malo je čudno da za takvu kartu nije osiguran parking, ali može se i to uz dodatnih 200eura. Pješčenje daje dodatan pogled na mjesta sa sucima, i na dijelove staze koje inače nije moguće baciti pogled. Pronalazim lako i naš dio, ljubazna gospođica u Ferrari odjeći upućuje me za stol gdje nisam prvi. Prije mene stigao kolega Mađar, koji nije prvi puta!, a još je i doma, tako da ima neke prednosti u odnosu na mene. Uskoro nam se pridružio i kolega iz Bugarske, u istoj majici kakvu sam i ja obukao - nije bilo teško odabrati, crvena i sponzorska. Vadim ja odmah zastavu i idemo na slikanje:

Da smo se malo pogledali, scena bi možda bila i bolja. Zastavu sam ubrzo predao osobi zaduženoj da dodatno brine za nas, a ima bolje veze prema glavnoj ekipi. Zamolio sam, da ako je moguće, skupi potpise od Alonsa i Masse. Činilo mi se to kao dobra ideja, treba iskoristiti svaku priliku.

Raj. Mislim, kaj da velim, strašno je to kak to izgleda, a opet, ako sam ja tu završio nemože biti baš ekskluziva - hehe. Ovo je slika s kit 18-55 objektivom, događanja su pod nogama, stol nam je bio dva metra iznad Alonsovog bolida.

Inače postoji prostor za sve momčadi, i postoje dva posebna prostora - Ferrari/Pirelli te McLaren-Vodafone. Vrlo uslužno osoblje stalno je pri ruci i toči sve što poželiš. Tu je i nekoliko kuhara da nahrane gladne, uz redovni ručak. Uz regularno osoblje, tu je i nekoliko osoba iz Ferrari ekipe koja se brine da je sve kako treba. Nemam pritužbi za danas. Pogled na stazu isto nije loš. Napucao sam se tonu slika, ali većina je srdnje loše kvalitete. Fotografi tamo tegle 20kg opreme po glavi.

Evo Alonsa kako piči

I tak, samo da se ostvari djelić moje slutnje (da ću po kiši doći i otići iz Mađarske) počela je pljuštati kiša. Stari vuk nije propustio priliku da proba

i da se malo kasnije razbije. Valjda si to može priuštiti.

Kad sam već ispucao brdo slika, čak i pojeo nešto klope, koja nije samo odlično izgledala, već bila i dosta hranjiva, pozvani smo na šetnju po boksevima. Uzimam foto aparat, ispod njega držim malu kamericu, i u maniri Wolfenstein-a, igre koju sam tako davno igrao da više ne bi pronašao tajne prolaze, okidam. Ovo je bila strašna unakrsna paljba po svemu što se moglo vidjeti. Nisam siguran da je dozvoljeno snimanje (čak mi se čini da je zabranjeno) ali nisam jedini pa mi je lakše. Evo malo poduljeg snimka koji je tako nastao (<http://www.youtube.com/watch?v=UsrGmL5oCOA>).

Po povratku u prostor iznenadilo me da je osoblje zapamtilo da nisam pojeo svoj slatki dio, pa me nude a ja ne odbijam. Zaboravih napomenuti da je u međuvremenu stigao i jedan kolega iz Bosne, vozio cijelu noć, okupao se u hotelu i došao na stazu. Fali nam još jedan kolega iz Bosne, kao i kolega iz Makedonije. I kad sam već skoro popunio svo slobodno mjesto za nove doživljaje i mislio da je kraj dana, dolazi do nas osoba kojoj sam predao zastavu i najavljuje privatan posjet u F1 Paddock. Za to nam trebaju posebne karte, koje donosi očito još jedna osoba bliže ekipi, i vodi nas u taj, za nas inače zabranjeni dio. Ovo je carstvo novinara i momčadi, tu su radione i spavaone, tu se sređuju gume i peru felge, tu vozači daju izjave na cesti... Idemo i do garaže, ali unutra su ozbiljni radovi u toku, pa smijemo gledati ali ne ulaziti - šteta.

Bliže od ovoga ipak nismo uspjeli (ovo je na 1-2m udaljenosti)

Došlo mi da dam pokoji savjet, ali srećom ne razumiju hrvatski. Pokušao sam se prijaviti za posao, i ovo je bilo u igri, ali kaže teta da nisam jedini s takvim željama

Dok je sve to lijepo završilo, a još uvijek tutnjali ovi iz GP2 - bez čepića nije moguće biti kad formule tutnje, ali kad ovi iz GP2 izađu, e pa oni su tek glasni - ja odlučio napustiti gnijezdo. Svladalo me malo svo to okruženje. To je bio šlag na danu, i nemam više mjesta u vlastitoj memoriji (bio sam jednostavno svladan), a treba se vratiti do hotela, tamo čeka supruga i ima volje da me još provede po gradu (šteta bi bi to bilo propustiti), tako da me GP2 uopće ne privlači iako imaju glasan zvuk. Na izlasku mi je uručen poklon, mali ali neočekivan meni.

Zajahao ja Gandalfa, i ajmo nazad u stvarnost. Temperatura se opet digla, vlaga samo pogoršava situaciju. Do hotela neznam, a u telefonu ostalo malo baterije. Odlučujem do grada bez navigacije, pratiti centar, pa negdje stati i uključiti da ne bauljam. A kad sam ušao u grad, posebno bliže centru, nastajao se u koloni ko budala. Gandalf se počeo znojiti i smrditi - temperatura ulja je dotakla crveno polje, a dodatno je još počeo raditi na povišenim okretajima, pa baš i nisam bio neka prilika na cesti. Zato sam počeo koristiti posebne trake, i uspio se dovući do hladnog podzemnog parkinga hotela. U poklonu sam pronašao šiltericu koja ima puno življe boje i oznake od moje stare i izbljedile koju sam danas s malo neugode nosio. Istina je da je originalna, kupila mi supruga davno, istina je i da pokazuje dugogodišnju vjernost, ali se nikako ne uklapa u sjaj okruženja. Nije kapa jedina, ima tu još i kožna futrola za putovnicu, boarding pass i kartice, i to naravno sve u posebnoj izvedbi Ferrari F1 Club koje nema u prodaji, nego se može jedino ovako dobiti ili kupiti od nekog tko je ovako dobio. Malo se ohladio u sobi, i uspio naći snage i volje da krenem po gradu. No, nažalost, čim sam se vratio na vrućinu vratio se i umor. Nisam htio odmah odustati pa smo uspjeli proći jedan dio, čak i popiti piće u gradu, ali u jednom trenutku sam zamolio povratak. Nisam više mogao.

Parlament (valjda) i poznati most koji sam danas prošao motorom u oba smjera (i opet ću)

Mala kapelica

Da ne mislite da sam posudio slike, evo jedne gdje sam i ja. Već sam dosta umoran pa pokušavam čitati opis na pismu za slijepe

U sobi sam još nešto bacio u kljun, češljao malo posao i sređivao dojmove. Shvatio sam da imam dovoljno slika da se iz gomile ne vidi bitno, ali koga je briga, bude vremena za sortiranje. Uspio sam još pogledati i pokoji dio otvaranja olimpijade, i dočekati da se naši prošeću, prije nego su mi se spustile rolete.

28.07.2012 – subota

Evo mene jopet. Bio je to opet krasan dan. Jutro i nije baš najbolje počelo. Da li zbog uzbuđenja, da li zbog nervoze, da li zbog ogromne vrućine i sisanja velikih količina leda, popustio je želudac. Nije to niš posebno čudno za mene, navikao sam već. Ali nisam imao ni teka na doručku, hotel je super, još smo i u Privilege sobi, ali ponuda za hranu ujutru nije neka kojom bi ih pohvalio. I nije me brinula nervoza u probavi, već činjenica da nemam teka, to mi se ne događa :) i obično je pokazatelj nekih većih nevolja.

Sav klecav na nogama, uzeo kofere, i prema motoru. Ali prvo treba pogledati u sef, tamo je blago, i nestaje lagano, još su dvije samo.

Nisam ni siguran bio kako će motor upaliti jutros, nakon onog pregrijavanja jučer. Čim je on upalio, i meni je bilo bolje. Izliječem iz garaže i svejedno palim navigaciju na telefonu, nisam baš siguran da ću pogoditi sva skretanja. Ali jutros nema gužve, i napredujem sjajno, upravo mi nije jasno što je jučer bilo. Odvajam se uredno na VIP/Media/Paddock poseban odvojak na autoputu, muriju danas ignoriram i samo pičim. Ispred mene neki Renault, po spuhama vidim da je sportski, prava je boja i rega francuska. Mislim si ja neki petrol-head koji ima para da ide ovuda. Kad smo se približili stazi, po skakanju navijača, trubama, blitzevima i ostalim što ide, sam shvatio da taj reno ispred mene, a bome i jedan iza mene voze F1 vozači. U lijepo društvo sam se ugurao.

Motor ostavljam na starom mjestu, i lagano, već uz pošteno sunce pješačim do ulaza. Već iz daleka pozdravljaju me i konobari ali i Ferrari osoblje, lijepo, sjećaju me se od jučer. Odmah dolazi gospodična s ponudom pića, ali neću ja to. Ja hoću pelin ili travu da stavim na ljutu ranu. Vidim da ju malo grize, jer nema što ponuditi, ali ne odbija narudžbu. Neznam odakle, ali donijela je jednu od boljih rakija (ako ne i najbolju) što sam pio u životu i bila je ljekovita, odmah sam nastavio s ostalom ponudom. Kolege su već tu, malo raspravili jučer, malo se oni pohvalili jutrošnjim pit-lane prolazom koji je bio odličan (ja zakasnio) jer su ekipe vježbale promjenu guma. Navodno je Red Bull sat vremena mijenjao bez prestanka, a Ferrari ni jednom :).

Danas je puno više ljudi u prostoru, uz nas iz Kaspersky, tu su jučerašnji Acer, ali je danas puno Pirelli gostiju. Danas je čak i meni na stolu. Treći trening je preletio, odmah je ručak ponuđen tj. prvo starter - škampi na mangu, i malo sirove ribe u nekom rižotu. Ona teta od jutros taman prolazi, pita za zdravlje i da li možda treba još lijeka. Naravno, daj ako ima - ovaj put stigla viljamovka, odlična. Kolege tek sad shvatile što je stiglo, odmah tri ruke poletjele u zrak - i ja bi i ja bi. Iza toga smo malo lupili po sirovim biftecima, janječim šniclama i takvim gadostima. Nisam ni pojeo do kraja, ulijeće neki lik, lovi mikrofon i na binu. Dolazi Fernando, ali nema vremena za sve, pa će jedan sretnik biti izvučen. I stvarno, u minutu kako je najavljen

Jedva uspio povući koji dim u posebnom prostoru za pušače, kad su otvorili ulaz u pit-lane. Nisam imao neku posebnu želju, jer je zilion stupnjeva, 13h, sunce piči a asfalt vraća, ali kad sam već propustio jutrašnji i kad već to sve skupa tako skupo košta, trčim po foto i uključujem se u rijeku. Danas baš i ne slikam, više gledam okolo i ciljам drugačije slike, i pokoju sponzorsku

Kvalifikacije nisu prošle najbolje, pa nam je Marc Gene došao objasniti kakvi su planovi, strategija i slično. Još uvijek se nadaju podiju (zar to treba posebno naglašavati?). Lagano se počelo osipati društvo pa sam još malo pričekao da padne sunce i krenuo. Na izlasku naravno vrećica s današnjim poklonom. Motor gdje je i bio, sve gledam oko sebe da li sam ga mogao ostaviti negdje s manje sunca, ali nema takvog mjesta. 10minuta pretovarujem stvari, oblačim opremu i navlačim kacigu. Dovoljno da sam skroz mokar. Ali dovoljno je vruće da me lagano kruzanje malo osuši prije autoputa. Danas više ne šljivim nikoga, i pičim koliko ide, kud god da ide. Sve gužve rastjerao i dvije crtice hladniji došao do hotela.

Ako nekoga zanima što je bilo u vrećici s poklonom - sat i kapa.

Subota navečer je bila posebno uzbudljiva. Izvadili smo sve stvari koje smo dosad pribavili, ili dobili. Ja svoje poklone s ambalažom, koja je često atraktivna kao i sam poklon, a žena suvenire i ostale kupovine koje je odradila zadnja dva dana. Jedan dio je probem pakiranja, koji žena dosta

uspješno rješava s jednim šuškvim crijevom, u koje trpa puno stvari, a montažu na motor ćemo sutra smisliti. Puno veći problem nam predstavlja kako se organizirati za sutra. Na motor trpamo sve što se utrpati može, ja sa sobom nosim tank torbu i foto-aparat u paddock, ali svejedno ostaje pitanje gdje će žena i njezina moto oprema. Ako ide do staze, tamo ima aqua park, ali nekako nije sretna s idejom kupanja a da joj stvari nisu na oku. Ima tamo i karting staza, ali ni to nije mjesto gdje bi mogla izdržati 7h. Gledamo cijelu okolicu staze uzduž i poprijeko, i nikako ne nalazimo neku lokaciju gdje bi ju mogao izbaciti. Nakon debelih sat vremena brain storminga, i povremenih tenzija u zraku, odluka pada da ona ostaje u hotelu, da se malo kasnije odjavi, i onda se vrtnu u njegovoj blizini. Ostaje joj laptop, pa će valjda naći mjesto i zabavu. Ja ću po završetku najlakše doći do hotela jer tu rutu vozim treći dan i navigacija mi nije potrebna. Uspio sam u svoj kofer, koji je na polasku bio pun, ubaciti sve poklone, i većinu stvari. Izvan njega mi je ostala odjeća koja mi treba za sutra + moto odijelo / čizme. Nije ni to malo, ali ženin kofer je skoro prazan, pa to budi nadu da ću uspjeti sve sutra ugurati.

Nedjelja – 29.07.2012.

Obzirom da su me dva jutra budile jutarnje zrake sunca koje su dopirale kroz prozor, prošle večeri sam se sjetio i navukao dekore. To kao da je izazvalo majku prirodu, te mi ni ovu noć nije dala da spavam do planiranog vremena. Budi me jako nevrjeme koje se odvija van sobe, koje uz pljuskove prati i podmuklo tutnjanje i grmljavina. To bi moglo biti zgodno za trku, ali za moj transport do staze i ne. Vrtim se u krevetu i slušam razmake između sijevanja i tutnjanja, kao u horror filmu. Povremeno se čini da odlazi, a povremeno kao da dolazi.

A sad više nema odustajanja, dižemo se i odlazimo na doručak. Sad više ni ne pokušavam nešto fino pronaći, slažem si čaj da me probudi, a znam da me čekaju vrući i odlični kroasani u klubu. Odlazim do sobe i oblačim prvo odjeću s kojom namjeravam proći dan, a nakon toga na nju kožne hlače, bijele čarape (koje mi je žena nabavila jer su mi one s kojima sam došao promijenile boju u bolesno sivu), te kožne čizme. U gornjem dijelu stavljam "samo" kožnu jaknu bez kišnog odijela jer kiša posustaje. Iz sefa vadim zadnju i najvredniju kartu:

U pohodu do motora pridružuje mi se i supruga, jer ne mogu nositi sve stvari i kofer, a moram joj ostaviti i karticu od sobe koja mi treba da otvorim garažu. Sad je već solidno natovaren. Bez puno razmišljanja izlijećem van, na moker asfalt i prohladan zrak. Do staze letim, isto bez puno razmišljanja, i gledam oko sebe kako se pred hotelima pune kombiji s mehaničarima i ostalim članovima momčadi. Ima ih dosta i na putu do staze, valjda ne mogu svi od jednom pa idu na više navrata, čini se da cijeli grad oživi dok je trka. Do pred samu stazu sam stigao i relativno suh, jedino mokro je bila magla koju su dizali ostali sudionici, ali počele su padati kapi po viziru i u zraku visi pljusak. Molim nebo da se strpi toliko da uspijem skinuti i spakirati višak opreme. Malo su me čudno gledali kad sam na parkingu skinuo čizme, i stavio ih u top-case. Hlače sam uspio ugurati u bočni, ženin kofer, a jaknu i kacigu nekako još ugurao s čizmama. Istina, u kacigu sam nagurao rukavice i još dosta sitnica. Sretan što sam sve uspio, uz laganu kišicu penjem se prema ulazu. Zahvaljujem nebu što se strpilo, i što ovako sitno pada pa se nisam ni oznojio previše obučen kao medvjed. Taman mi je ostalo da zapalim jednu prije otvaranja samo ulaza, danas sam na vrijeme.

Iako nas ima nestrpljivih za ulaz, dok sat nije pokazao točno u minutu vrijeme otvaranja kluba, nitko nije ušao. Ima i smisla, popratnom osoblju treba da pripremi sve kako bi doživljaj za nas bio potpun. Ništa se ne prepušta slučaju, pa tako ni neki tamo bezvezni zahtjev za potpis nekakve zastave. Imao sam osjećaj da se osoba koju sam zadužio za to nekako uzvrtila kad me vidjela, kao da se sjetila moje molbe. I prije nego sam ja uspio pojesti drugi kroasan, ponosno je donijela zastavu, s dva potpisa. Zahvljujem rukama i riječima, koliko najviše mogu i znam, stvarno me to iznenadilo. I sad ja gledam u potpise, i sve mi se čini da prepoznajem onaj od Masse, ali onaj drugi nikako ne mogu povezati s Alonsom. I tak surfam ja malo po netu, uspoređujem njegov potpis i ne odgovara mi. I onda mi sinulo, pa zašto se ja ovdje mučim, kad mogu pitati. Ali, sramežljiv kakav jesam, ipak pitam drugu osobu, koja me jedva uvjerila da sam zamjenio potpise i da imam i Alonsa i Massu. Osjećao sam se kao da sam našao zadnji special item u Diablu koji pojačava moje sposobnosti. U to vrijeme su se negdje pojavili kolega Mađar i Bugar, i oni su imali materijala za pohvalu. Došli su u 7h ujutro, provukli se kraj osiguranja, te vrebali vozače i hostese. Čak uspjeli uloviti potpise od nekih vozača.

U dobrom društvu vrijeme brzo leti, pa zbrajam i oduzimam, i zaključujem da imam 15min da odem van staze i nabavim još jednu sitnicu (dječju McLaren majicu), a nakon toga počinje gužva. Dolaze nam u goste Massa i Domenicali, ide ručak, pa šetnja kroz bokseve i sve se donekle preklapa, a ne želim propustiti ništa. Kad se pruži ovakva prilika, treba je iskoristiti. Prvo nam je stigao Massa, da pojasni njihove planove za danas u trci. Nije me izvukao iz bubnja, ali sad sam već snalažljiviji i uspijevam ga uloviti da mi potpiše kapu.

Iza njega i Domenicali, i on priča o planovima, ali iz njegovih riječi se može zaključiti da su svjesni svoje nemoći i da je Hamilton liga za sebe. O kiši svi nagađaju, ali nitko nema pojma hoće li ili neće. I njegov potpis sam uspio uloviti, na istu kapu.

Sad smo već malo kratki s vremenom, pa požurujemo osoblje da nam donesu predjelo, kako bi mogli napasti i glavno jelo. Predjela su svaki dan bila odlična i izgledom i ukusom, pa bi bila prava šteta propustiti i to. Kao u nekom eskuzivnom restoranu, a ne dva metra od mehaničarske radione. Ono što nikako nisam uspio napisati do sada, je još jedna dimenzija doživljaja formule, ili bolje reći njen nedostatak. Miris. Očekivao sam ako ništa drugo, barem miris spaljene gume, ali ništa posebno nisam osjetio. Ni gorivo, ni spaljene gume, ni miris izgorjelog ulja. To mi je čak i falilo. Nakon hrane, otvara se ulaz prema garažama. Nedjelja je, sat vremena prije utrke, pa makar sunce prži nesmiljeno, ako ništa drugo, treba se pokazati tamo. Ispred Ferrari garaže je ekipa voditelja sa Sky televizije, i njihov komentator je i Damon Hill, za kojeg neznam da li je posjedio od briga ili starosti. Pokušavam se ogrebat i za potpis na kartu (jedino što sam imao uz sebe) ali me nije doživio. Nema veze, karta nije ostala nepotpisana, test vozač ju je rado potpisao (Marc Gene). Sad više ni ne slikam puno, već više pričam s kolegama i Ferrari osobljem, sad smo si već nekako prisniji. Ubrzo nas metu iz garaža, počinje ona prava ludnica.

Na povratku nas ionako čeka slatka nagrada, taman da legne na ručak. Prije same trke, još uspijevam skupiti sve kolege koji su sjedili za stolom, te osobu zaslužnu za potpise na zastavi, i radimo jednu milenijsku.

Grmljavinu na startu (i to ponovljenom) je teško opisati jer nije moguće biti tako malo udaljen i bez pomagala preživjeti. A pomagala, koja dosta dobro rade posao, ipak ubijaju surovost. Ali zato cijelo tijelo osjeća tu golemu snagu koja se oslobađa i u par sekundi nestaje iz vidokruga. Trku sam većinom gledao iz kluba, i na raznim monitorima koji se nalaze okolo. Prošetao sam i preko mosta iznad staze - i tu je zabavno biti kad ispod projuri bolid. Izašao sam malo i izvan kluba, jer i izvan ima dijelova staze koji se vide odlično, pa sam gledao kako ovi vozači voze taj malo jači karting i koliko se bore da balansiraju snagu s trenjem između guma i podloge. Nakon polovice utrke lagano se osjećalo da se osoblje priprema za kraj. Više ne nose tako revno hladna pića, leda ima manje i vidi se generalno silazna putanja. Obzirom da sam ja sa 100% točnošću najavio prvo i drugo mjesto u utrci u slučaju suhog vremena, lagano su mi misli išle prema putu nazad. Gužva i vrućina mi ne odgovaraju (a ni motoru), te bi htio što ranije krenuti. Negdje 5 krugova prije kraja, u principu kad sam stekao osjećaj da nema nade da Kimi prođe Hamiltona, otišao sam po svoj pozdravni poklon. Moji strahovi o veličini su se ostvarili. Za moto pojmove velika kožna Puma/Ferrari torba, u kojoj još ima jakna i kapa. Srećom, donekle je savitljiva i to mi budi nadu da ću je uspjati spakirati. Uz regularni poklon, ne bi mi bili "ljudi sa Balkana", da se ne bi ogreballi i za mali 1:43 model Ferrari bolida s Alonsom unutra. Nije ovosezonski, ali nećemo sad sitničariti. Pozdravio sam se s ekipom i krenuo prema izlazu, i na jednom od monitora putem vidio da je kockasta zastava označila kraj za prve bolide. Za njih kraj a za mene početak povratka.

Žurno hodajući zapažam da nisam jedini koji ima ideju ranijeg povratka. Nema veze, imam ja jednu veliku prednost, Gandalf the Gray mu je ime. Još jako puno takvih mađarski organi reda voze, čini mi se da su doveli sve motore koje u Mađarskoj imaju, pa kad ga vidiš u retrovizoru, nije ti svejedno. Tek iz druge zapaziš da nema policijske boje, i da vozač nema odijelo policijsko i svašta nešto, ali meni je to dovoljno da steknem prednost. No, prije svega treba odraditi striptiz na preko 40 stupnjava ugrijanom asfaltu, pred kolonama navijača koji gmižu prema svojim vozilima. Ne smeta me ni to što me gleda policijac. No, on me ne gleda radi lijepih nogu, već zato jer me blokirao svojim motorom. Maše iz daljine da je tu i da će pomoći ako se ne uspijem izvući. Ajde, nisam sretan, ali probat ću. Prvo vadim sve što ide na mene iz kofera - pun motor stvari. Tu sam shvatio da je torba veća u odnosu na kofer nego što mi se ranije činilo, ali zažmirio sam, savio je i nagurao u bočni. Pojela mi je veću polovicu kofera. U drugu (vanjsku) sam nagurao sve što sam mogao, jedva sam zatvorio. Trebalo mi je 10tak minuta da ja izvedem

performans pretvorbe u motoristu, i naguravanje stvari u kofere. Još par minuta da se izvučem između dva motora, uz stalno gledanje policajca, da mu ne srušim motor. Na kraju pokazuje on palac gore, kad je shvatio da nisam ni ja baš moto-početnik. Mocar do kože, uključujem se u VIP kolonu, koja me još tu i tamo propusti, i za treptaj oka sam na autoputu. Hvala Kaspersky-om na ovako sjajnoj karti, pa mogu privilegiranom cestom pobjeći. Kroz grad ista slika, ili vozim uz neko vozilo pod pratnjom, ili se šuljam. Motor nije ni osjetio vrućinu, i čini mi se da sam danas najbrže odvezio dionicu.

U blizini hotela čeka supruga, čuva stvari kao oko u glavi. Čim sam se pojavio, bježi na wc, tko zna koliko je stiskala, ne želeći tegliti sve stvari po ovoj vrućini. Meni to daje dovoljno vremena da montiram "kobasicu". Idealno prolazi kroz top-case nosač, i nije šira od kofera - super. Omatam je komadom špage koju baš za tu priliku vozim. Na kraju, ipak nismo uspjeli sve ugurati u prtljagu, i ostaje ženina torba koju će morati nositi oko vrata. Nije toliko problem nositi ju (pogotovo ne meni), koliko je ona problem u slučaju naglih manevara, ili kiše, što će se kasnije pokazati. Nemamo vremena puno razmišljati, upozoravam suprugu da ću voziti agresivnije (da nama i motoru ne bude prevrće) i oko 17h smo na autoputu za Zagreb. Navigacija više nije potrebna (žena gleda iPhone i daje upute u komunikaciju), pričekam da spremi skalameriju, i odvrćem gas. Ubrzo više ni žena nije znala koliko vozimo, jer se sajla odlučila ponovo otpustiti. To me malo smeta jer mi ne broji kilometre, i povremeno skače kazaljka, ali još pod dojmom F1 cirkusa i nafilan kalorijama iz krvavih bifteka i janječih komada, osjećam se nezaustavljiv. Planirao sam stati kod Siofoka, da se malo osvježim, ali sila je govorila da samo stišćem. I bio bi ja možda nezaustavljiv, da u komunikaciju ne dolazi poruka - Stani prvom prilikom, prispalo mi se. Toliko o mojoj agresivnoj vožnji hehe. Kako mi ne radi brojanje kilometara tako se oslanjam na prolazna vremena, i znam da imamo još barem 20km do prve benzinske. Nije mi to drago, ali morat će se strpiti.

Parking na benzinskoj je malo nizbrdo, pa se ne usuđujem parkirati po dužini i parkiram malo na koso. Žena u nabavu, a ja defiliram parkingom, da prokrvim tijelo. Istina, u daljini je toliko sijevalo da sam možda i pokoju pozu napravio, u nadi da to netko slika s nebesa. Donosi žena osvježenje i tek u tom trenutku shvaća u kakvoj smo situaciji. Na brzinu tamani sendvič, ja ubacujem neku energetska počicu i ne uspijevam ni pola litra Cole popiti, bacam flašu jer sad već toliko puše da moram nogom pridržavati motor, da ga vjetar ne prevrne. Ako se ženi do sada spavalo, siguran sam da su joj sad sve stanice budne. Stidljivo pita, da li nam je pametno ići na cestu. Znam da nije, ali nadam se da ću uspijeti pobjeći oluji. O kako naivno od mene. Vjetar okreće strane, radi vrtloge po autoputu, nosi dijelove drveća. Vidim da i suprugu muči, te traži poziciju u kojoj će manje utjecati na nju a time i na motor. Ja ipak imam volan u rukama koji mi daje dobar oslonac prilikom udara, samo je problem da udari ne smiju utjecati na upravljanje. U početku sam se dosta borio sa novonastalom situacijom i energija mi je brzo padala, ali imam je dovoljno i sve je OK. Naravno, ritam nije ni blizu onom prije stajanja. Čak mi se činilo da su i suncokreti pognuli glavu vidjevši što radimo (vjerojatnije je da sunca nema duže vremena).

U jednom trenu sam se osjećao kao surfer, koji pokušava uloviti idealni val. I kao da sam uspio, vjetar je i dalje punio vjetro metre takvom snagom da su bili skroz horizontalni, ali nije nas više toliko bacao. Odlična prilika da malo proračunam do kuda mogu s gorivom. Do Zagreba ne, ali do HR bi morao stići. Zato ni ne stajem kod zadnje benzinske u Mađarskoj, INA kod Nagykanizse, nekad čestog odredišta za šoping. Na tabli je pisalo i koliko ima do iduće, ali nisam bio siguran da li je brojka 48 ili 68. Naravno, ubrzo nakon nje se pali rezerva (iako pokazivač pokazuje još dvije crtice), što me nikako ne veseli. Em neznam koliko sam točno prešao kilometara, em neznam koliko ima točno do benzinske, em znam da ispred mene pada kiša jer ju sad dobro vidim, i ne gajim nade da ću pogoditi rupu u oblaku. Već nam je mirisala Hrvatska kad smo morali stati ispod nadvožnjaka, i obući kišna odijela. Taj zadnji dio je bio

pošteno mokat, pljuštalo sve u 16. Dovlačimo se do granice i stajemo na zabranjenu traku, samo da smo natkriveni. Dobro, priznajem, ušao sam dovoljno da ne pada po meni, supruga očito nije čula moje pitanje da li smo dovoljno sklonjeni pa se ubrzo počela buniti. Tu se skidamo s motora da prebacimo bitne stvari iz njene torbe u neki kutak prtljage, da ih kiša ne ubije. Mađarica pristojno dolazi po naše putovnice, što ne mogu reći i za hrvatsku stranu. I dok smo mi to obavili, meni se činilo da je pljusak prešao u kišu, i forsiram nastavak. U glavi mi se vrti da ako stanemo, i uđemo u noćnu kišnu vožnju, da sam naježio. Moto kaciga nema brisače, svjetlo je jedno, moj noćni vid nije najbolji itd itd. A opet, ne mogu brzo voziti, jer moram štedjeti gorivo da se dovučemo do benzinske. Gorivo smo pronašli na INA N. Marof, jedan lijep komad je odvezen na rezervi u teškim uvjetima. Sad, kad imam gorivo, ručica odmah ide lakše i siječemo zavoje kod Pake. Kroz glavu mi stalno prolazi kako skoro da i nismo stajali, i kako još uvijek imam snage. Pripisao sam to hrani (fizičkoj i duševnoj) koju sam konzumirao zadnja tri dana. Prije naplate se već i sunce ukazalo, te tako po solidnoj vidljivosti ulazimo u grad. Po stanju smeća na cesti, jasno je vidljiv prolazak oluje i ovdje, ali očito bez kiše. Odradili smo slikanje na kraju i oko 20:30 ušli u stan. Naravno, nismo mogli sve ponijeti od jednom, pa je punica došla kao naručena (em je hranila mačka, em sad još tegli i stvari).

Žao mi je što sam propustio priliku slikati što smo mi sve izvadili iz naših kofera. Punica i njezina druga kćerka, imale su zadivljen pogled kad su to vidjele. Evo, recimo, ovo su samo pokloni od Ferrari kluba.

Što reći na kraju? Ja bi opet, ako se treba žrtvovati, s tim ako je moguće ovaj put neka budu za Spa ...